

Verslaafd aan haar

FAITH SUMMERS

Verslaafd aan haar

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2026 Dutch Venture Publishing

Auteur: Faith Summers

Oorspronkelijke titel: *Tease Me*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Vertaling: Marije Minkman

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave februari 2026

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt voor het trainen van AI, noch verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Welkom bij 'The Dark Odyssey'

We hopen dat je geniet van onze gemaskerde feesten.
Ons doel is om je in contact te brengen met je wildste fantasieën.
Om je tegelijkertijd te prikkelen en op te winden op een plek
waar je gewoon jezelf kunt zijn.
Wanneer de maskers worden opgezet en de lichten uitgaan,
bepaal jij wat er daarna gebeurt.

Playlist

- 1.Natalie Imbruglia - Torn
- 2.Linkin Park -With You
- 3.Collective Soul - December
- 4.Alanis Morissette - Ironic
- 5.Nick Jonas - Jealous
- 6.Oliver Heldens & Shaun Frank – Shades of Grey
- 7.The Black Eyed Peas, J Balvin - RITMO (Bad Boys For Life)
- 8.Medusa, Becky Hill, Goodboys – Lose Control
- 9.Dido – White Flag
10. Paramore – The Only Exception

Proloog

NICK

Ik weet niet hoelang ze daar al staat...

Ik weet alleen dat wat ik zie, me bevalt.

Ik heb dit kantoor, hoog op de vierde verdieping van de club, gekozen vanwege de weelderige ramen van vloer tot plafond die uitkijken op de indrukwekkende skyline van Chicago.

Vandaag trakteert dat uitzicht me op iets beters: haar.

Ik heb haar de afgelopen tien minuten zitten bekijken door het raam en ik weet heel zeker dat het me bevalt.

Een engel...

De mooie vrouw buiten mijn club ziet eruit als een engel, met haar verfijnde gezicht en etherische schoonheid. Alsof ze thuishoort in een vitrinekast vol porseleinen poppen.

Ze heeft precies dat uiterlijk: engelachtig en fragiel als een porseleinen pop.

Het past perfect, want ik ben de duivel.

Mensen denken dat ik, omdat ik alleen de boekhouding doe, minder meedogenloos ben dan de rest van ons syndicaat. Alsof ik niet zonder aarzelen een kogel tussen iemands ogen zou jagen.

Ze hebben het goed mis.

Ik ben de duivel. En ik hou van deze schoonheid, die me compleet van mijn stuk brengt.

Misschien is het haar magische aantrekkingskracht die me in eerste instantie naar haar liet kijken... en me vervolgens compleet meesleurde in deze afleiding.

En hoewel afleiding wel het laatste is wat ik nu kan gebruiken, is het toch precies wat ik nodig heb. Het is brandstof voor mijn ziel.

Brandstof die ik maar al te goed kan gebruiken, gezien de situatie waarin ik me bevind. Deze engel dwingt me om even pauze te nemen van alle shit die me op dit moment opslokt. Haar aanwezigheid voelt als een toevluchtsoord. Als verleiding. En als duivel sta ik er niet bepaald om bekend dat ik verleiding kan weerstaan.

Trouwens, duivel of niet – wie kan nu de verleiding van een mooie vrouw weerstaan? Zeker niet van eentje zoals zij.

Ik betwijfel of er een man op aarde is die me ongelijk zou geven als hij keek naar de blonde schoonheid die vandaag heeft besloten mijn pad te kruisen.

Ze staat daar gewoon.

Dat is alles wat ze hoeft te doen.

Ze staat bij de trap die naar de ingang van de club leidt, gekleed in een zwarte blazer over een donkerblauw zomerjurkje dat haar perfecte lichaam omhult en haar rondingen accentueert.

Waarschijnlijk heeft ze die blazer aangetrokken om professioneler over te komen, maar ik vraag me af of ze doorheeft dat geen enkele man met ogen in zijn hoofd ook maar iets geeft om wat ze aanheeft. Zo'n vrouw zou een vuilniszak kunnen dragen en nog steeds alle aandacht trekken, puur omdat haar lichaam gemaakt is voor zondige dingen.

Serieus zondige dingen.

Alleen al de gedachte maakt me keihard.

Maar waarom staat ze daar eigenlijk?

Wacht ze soms op iemand?

Ik weet het niet. En eerlijk gezegd interesseert het me ook niet.

Ik wil dat ze naar binnen gaat, zodat ik haar beter kan zien. Die doordringende ogen boven haar hoge, exotische jukbeenderen.

Ik wil haar lichaam van dichtbij bekijken, wil zien of die borsten echt zijn. Ik denk van wel. Meestal weet ik het meteen, maar ze moet wat dichterbij komen.

In een club als deze leer je dat soort dingen snel genoeg.

En als ze binnenkomt, dan maakt het me geen reet uit van wie ze is. Ze zou voor mijn part van pa kunnen zijn, met sletten aan elke vinger van zijn hand, terwijl ma doet alsof het haar niets kan schelen. Waarom, zul je willen weten? Omdat pa de baas is van de Giordano-familie en de baas doet wat hij wil.

Maar deze vrouw? Nee. Het maakt me niets uit van wie ze is.

Ze ziet er niet uit alsof ze hier al eens eerder is geweest.

Ik zou me haar zeker herinneren. En als ze hier voor haar plezier kwam, zou ze daar niet gewoon zo staan kijken. We openen pas over een paar uur en zelfs dan komen de meeste mensen pas rond negen of tien binnen.

Dus ik weet niet wat haar naar de Dark Odyssey heeft gebracht, maar haar komst is meer dan welkom.

Er verschijnt een glimlach op mijn gezicht. Ik zie er vast uit als The Joker. Of een gestoorde gek. Misschien ben ik ook wel gek geworden.

Misschien is dit het dan: het moment waarop ik mijn verstand verlies. Ik sta hier bij het raam en staar naar een vrouw die ik niet eens ken, terwijl ik denk aan alle manieren waarop ik haar wil verslinden. En ik lach.

Alles in me zegt dat ik dit niet zou moeten doen.

Zou moeten...

Ik haat die woorden. Ze proberen me logica en principes op te leggen. Ik haat alles wat me probeert te sturen. Dat gaat tegen mijn aard in.

Maar in dit geval... in mijn huidige situatie laat ik het los.

Wat ik nu zou moeten voelen, is angst. En dat is de emotie die ik het meest verafschuw.

Twee weken geleden werd Tommy neergeschoten. Gewoon bij hem thuis. Zijn vrouw en pasgeboren zoontje waren boven op dat moment. Hij is mijn beste vriend: hij staat zo dicht bij me als een broer. Ik heb elke emotie gevoeld die je je kunt voorstellen toen mijn broers en ik op jacht gingen naar de klootzak die dacht hiermee weg te kunnen komen. Woede, verdriet, hulpeloosheid, dorst naar wraak. Alles overspoelde me terwijl we door de stad liepen en niets vonden.

Niets...

Onmogelijk, gezien wie wij zijn. Maar toch vrees ik dat ik Tommy ga verliezen. Alles wijst er namelijk op.

Hij ligt in coma en de vooruitzichten zijn heel slecht. De artsen durven ons amper hoop te geven. Ze zeggen dat hij elk moment kan sterven.

Ik ben misschien ‘maar’ de boekhouder van het bedrijf – mijn broers en ik zijn goed met cijfers – maar op dit moment is ‘ik wil wraak’ een understatement.

Ik wil bloed. Ik wil koppen zien rollen.

Tommy is de beste van ons. We kennen elkaar al sinds we vijf jaar oud waren. Samen naar school. Samen gewerkt. Er is bijna geen herinnering in mijn leven waar hij geen deel van uitmaakt.

Onze families zijn close. Hij was altijd al als een broer voor me.

Zijn vader werkte voor pa. Hij zorgde voor de alliantie met de Rossi’s zodat wij toegang kregen tot de dokken voor ons scheepvaartbedrijf. Tegenwoordig regelen we dat met Claudius Morientz, de nieuwe baas.

De scheepvaart is natuurlijk onze dekmantel. Als ik niet in de club ben, ben ik daar. Mijn broers en ik regelen de cijfertjes en zorgen dat alles legaal lijkt. Tommy deed wat zijn vader ook deed: de import, export, het contact met de contacten.

Hij was betrouwbaar. Een man aan wie je je geld en je leven kon toevertrouwen.

Ik weet niet in wat voor shit hij terecht is gekomen, maar het kan niet goed zijn geweest. Het leek op een gerichte aanslag, net als bij Frankie.

Dat hij me nooit heeft verteld dat hij misschien in gevaar was, maakt me woest. Hij heeft een vrouw en kind. Die hadden óók slachtoffer kunnen worden.

Ik ben geen familieman. Echt niet. Maar ik respecteer het. Zeker bij hem.

En toch... op de een of andere manier raakt dit me dieper dan toen Frankie werd vermoord. En Frankie was nota bene mijn oudste broer. Dat zou zwaarder moeten wegen.

Maar dit... dit schuurt. Omdat ik geen idee heb wíé het gedaan heeft.

Er zijn altijd wel vijanden, klootzakken die ons haten, maar niemand durft ons zomaar aan te vallen. De naam Giordano betekent iets. Onze bondgenoten betekenen iets.

Dus als iemand toch die stap durft te zetten, dan is dat geen gewone vijand. En dat is op zich al beangstigend.

Toen Frankie werd vermoord, hadden we het zien aankomen. Hij had de vrouw van Stephanou Portello vermoord. Ook al was het een ongeluk – in onze wereld is geen ruimte voor ongelukken.

‘Ongeluk’ is alleen een woord op een overlijdensakte.

Wat er met Tommy gebeurde, was geen ongeluk. Geen toeval. En de wraak zal zoet zijn.

Ik ben tenslotte een Giordano.

Wij pakken dingen anders aan.

Wraak stroomt door mijn aderen, net zo zoet en krachtig als de lust die ik voel voor de vrouw buiten.

Lust is het tegengewicht van mijn woede. Misschien is dat vreemd, maar zo werkt het bij mij. Misschien is dat waarom ik deze club begonnen ben.

Lust maakt dat ik die engel wil bezoedelen met elke zonde die ik ken.

Stel je voor: de engel en de duivel. Die engel vastgebonden aan mijn bed, of op haar knieën voor me, de hele nacht.

Ja, ik hoop dat ze binnenkomt.

Hoofdstuk 1

MIA

O ké... Ik ben er klaar voor.

Klaar om naar binnen te gaan.

Ik haal diep adem, houd de lucht even vast in mijn longen en laat de gedachte bezinken.

Je bent hierheen gekomen, je hebt zelf besloten om deze stap te zetten.

Dat moet betekenen dat ik het echt meen.

Dat ik het ga doen.

Het sollicitatiegesprek.

Of nou ja, technisch gezien heb ik nog geen sollicitatiegesprek, maar ik hoop er een te krijgen. En om dat te laten gebeuren, moet ik wel eerst dat gebouw binnengaan en iemand aanspreken.

Het gebouw waar ik nu al... hoelang?

Ik kijk op mijn horloge. Een heel uur sta te wachten.

Shit.

Hoe moet dat er wel niet uit hebben gezien? Dat ik hier zo'n beetje stond te dralen op de stoep?

Ben ik echt zó nerveus?

Natuurlijk ben ik dat.

Je bedenkt ook niet elke dag: *Hé, weet je wat? Ik ga werken in een seksclub die gerund wordt door gangsters*. Maar dat is dus precies wat The Dark Odyssey is.

Wat een top-idee, echt. Precies waar ik op gehoopt had, na al die jaren geïnvesteerd te hebben in mijn rechtenstudie aan Harvard.

Zesentwintig ben ik nu. Ik dacht dat ik tegen deze tijd op z'n minst *junior associate* zou zijn bij een chique advocatenkantoor, maar nee.

Ik heb wel achttien maanden stage gelopen bij Silvermans in LA, maar daarna... daarna klapte alles in elkaar.

Geen van mijn doelen, dromen of ambities is uitgekomen. Bijna wel. Ik was er bijna. Maar toen sloeg het noodlot toe en ineens sta ik hier.

Mijn hele lichaam tintelt van de zenuwen. Rillingen lopen over mijn rug.

Verman je, meisje. Pap heeft je nodig. En Beth ook.

Als pap zou weten dat ik voor de ingang van The Dark Odyssey sta, zou hij nog dichter naar de afgrond worden geduwd dan hij al is.

Maar ik ben er.

Chloe – mijn beste vriendin met een voorliefde voor alles wat risqué is – vertelde me dat er misschien een vacature was als serveerster. En dat het goed betaalde. Veel beter dan het grote

niets dat ik nu heb, nadat ik mijn spaargeld erdoorheen heb gejaagd om pap te helpen. Om de rotzooi op te ruimen die Carter, mijn klootzak van een broer, ons heeft aangedaan.

Carter. De man die zijn dochtertje Beth de rug toekeerde. Negen is ze nu.

Haar moeder liet haar ooit gewoon bij pap op de stoep achter en Carter wilde niets met haar te maken hebben.

Dus hebben pap en ik voor haar gezorgd.

Alsof dat nog niet genoeg was, sleurde Carter ons mee in zijn ellende. En nu heeft pap een schuld van meer dan honderdduizend dollar bij een paar drugsdealers die Carters hoofd het liefst op een presenteerblaadje zien liggen.

Daarom ben ik hier dus.

Misschien is dit de kans om dingen recht te trekken. Om te zorgen dat we ons huis niet kwijtraken.

Ik slik, trek mijn schouders recht en zet mijn eerste stap richting de brede, stenen trap.

Mijn benen trillen. Ik probeer stevig te lopen. Gelukkig is er niemand in de buurt om me te zien.

Gisteravond was dat anders.

Toen ik langsliep, zag ik niet veel—ik stond tenslotte buiten. Maar wat ik wél zag, was genoeg om me een idee te geven.

Een vrouw met blond haar, net als ik, werd door twee mannen naar een limousine begeleid. Ze droegen allemaal maskers van het bal. Zij was gekleed in een strak setje lingerie.

De ene man had zijn handen overal op haar lichaam terwijl ze naar de auto liepen. De ander kustte haar, liet de bandjes van haar negligé van haar schouders glijden en begon haar borsten te kussen.

Op straat. Gewoon in het openbaar. En ze gaven er niks om wie het zag.

Dat alleen al was genoeg om te beseffen wat zich daarbinnen afspeelt.

Ik haal nog een keer diep adem en stap op de grote eikenhouten deuren af. De linkerdeur staat al op een kier. Ik hoef hem alleen maar een zetje te geven.

Ik duw zachtjes en de deur zwaait open.

De ontvangsthal is schitterend ontworpen. Chic, klassiek, bijna elegant.

Ik trek mijn schouders naar achteren en neem een houding aan die zegt: ik hoor hier. Ik ben hier om te informeren naar een baantje als serveerster, maar dat betekent niet dat ik onzeker hoef over te komen.

Ik wil zelfverzekerd zijn. Koel. Beheerst. In plaats van het bundeltje zenuwen dat ik momenteel ben.

Mijn hakken klik-klakken op de marmeren vloer.

Echt marmer. Het soort dat je ziet in designerwarenhuizen als Neiman Marcus of Nordstrom. Stijlvol dus. Wat raar voelt, want ik had seksclubs in mijn hoofd niet meteen met ‘stijlvol’ geassocieerd. Niet dat ik er veel gezien heb. Of überhaupt één.

Het onbekende maakt me nerveus.

Ik sla een hoek om en zie een vrouw achter de receptie zitten. Donker haar, een glad, porseleinkleurig gezicht. Ze lijkt me eind twintig, begin dertig. Mooi. Elegant.

Ze kijkt op als ik dichterbij kom. Een glimlach speelt om haar lippen.

‘Hoi,’ zeg ik, en ik probeer mijn vriendelijkste glimlach op te zetten.

‘Hallo. Hoe kan ik u helpen?’

Haar glimlach is warm en ik krijg meteen het gevoel dat ze iemand is die oprecht haar best doet om gastvrij te zijn. Logisch ook, als je bedenkt wat voor rijke types hier over de vloer komen.

‘Het is een beetje uit het niets, maar... ik hoorde dat jullie een serveerster zoeken.’

Haar houding verandert subtiel. Alsof ze in eerste instantie dacht dat ik een klant was en nu beseft dat ik iets anders kom doen.

‘Oh... eh, ja. Er zijn inderdaad een paar functies beschikbaar. Mag ik vragen wie u dat verteld heeft?’

Chloe had me gewaarschuwd voor deze vraag.

‘Ja hoor. Ik moest zeggen dat ik van Sal kwam. Sal Mortensen.’

Wauw.

Op het moment dat ik zijn naam noem, zie ik haar hele houding omslaan. Ze grijpt meteen naar de telefoon en kijkt me ineens met een ander soort respect aan.

Wie is die Sal in vredesnaam, Chloe?

Ik weet alleen dat het haar nieuwe vriend is. Ik heb hem nooit ontmoet. Geen idee wie hij is, maar nu ben ik blij dat ik zijn naam heb genoemd.

‘Prima. Ik zal even met de baas overleggen of hij je kan spreken,’ zegt ze, en ze drukt op een knop van het telefoonsysteem.

‘Dank je wel.’

Ik vouw mijn handen samen en stuur een mentale smeekbede het universum in.

‘Hoi, baas,’ zegt ze. ‘Ik heb hier iemand die geïnteresseerd is in de vacature voor serveerster. Ze gaf Sal’s naam. Kan ik

een moment plannen waarop ze terug kan komen voor een gesprek?’

Dan fronst ze.

‘Nu? Echt waar?’

Nú?

Oh god. Oké. Dat is goed. Dat is zelfs perfect.

Ik had me mentaal al voorbereid op een sollicitatie en me eraan gekleed, dus dit is mijn kans. Die zal ik niet afslaan.

Ze hangt op en kijkt me weer aan.

‘Je hebt geluk. Hij kan je nu ontvangen. Zijn kantoor is op de vierde verdieping, het eerste direct aan het begin van de gang. De lift is links.’

‘Heel erg bedankt.’

Ik glimlach, misschien iets te dankbaar. Dan dwing ik mezelf weer tot kalmte.

Als er één ding is dat ik heb geleerd, dan is het dit:

Laat nooit zien hoe wanhopig je bent.

Nóóit.

Zelfs niet als alles op het spel staat.

Ik geef haar een laatste glimlach en loop richting de lift.

Hoofdstuk 2

MIA

Zodra ik de lift in stap, begin ik in mijn hoofd alles door te nemen wat ik zou kunnen zeggen.

Begin met je ervaring als serveerster. Focus daarop.

Zeg iets over klantenservice. Over dat je goed met mensen bent.

Ik ben vijf jaar serveerster geweest, voor en tijdens mijn studie, toen ik op de campus woonde. Het was om mezelf te kunnen onderhouden. Ik had een beurs voor Harvard, dus het collegegeld was geregeld, maar de rest moest ik zelf betalen. En ik was zo dankbaar dat ik daar mocht studeren, dat ik het werken ernaast niet erg vond. Pap hielp ook een beetje. Zijn bedrijf deed het toen goed. Hij is softwareontwikkelaar en heeft zijn eigen bedrijf.

We hadden het redelijk voor elkaar thuis. Carter, mijn broer, had het toen nog niet zo verpest. Niemand had kunnen voorzien in wat voor ellende hij terecht zou komen.

De lift stopt op de vierde verdieping. Als ik uitstap, wordt mijn aandacht meteen getrokken door de ruimte om me heen en ik blijf stokstijf staan.

Ik sta in een zaal in Venetiaanse stijl. Het plafond is eindeloos en goud, het decor weelderig — net als op die foto's van gemaskerde bals in Venetië.

Een paar jaar geleden ben ik in Venetië en Rome geweest, dus ik weet dat dit niet mijn verbeelding is. Dit is echt.

Ik zie meerdere verdiepingen en balkons. Ronde bars langs de rand van de dansvloer. Er zijn zuilen, verhoogde plateaus en Arabisch ogende nisjes, omhuld met fluweel dat elegant langs de balustrades is gedrapeerd.

Wauw. Het is zó mooi. Zo stijlvol.

Ik zou wel willen blijven staan en alles in me opnemen, maar ik ben hier niet om naar deze zaal te kijken.

Ik loop verder door de gang en vind het kantoor. De deur is van glanzend gepolijst eikenhout, glinsterend in het zachte licht van het bovenraam.

Ik klop. Een diepe stem klinkt:

‘Kom binnen.’

Zo'n stem die meteen je aandacht grijpt. Een die je het gevoel geeft dat je móét luisteren.

Meteen vraag ik me af hoe de man die bij deze stem hoort eruitziet.

De baas. Is hij een maffiabaas? Of gewoon de manager van deze club? Ik weet het niet, maar ik sta op het punt het te ontdekken.

Ik duw de deur open en wil glimlachen... maar dat lukt niet.

Alles in mijn hoofd komt tot stilstand zodra ik hem zie.

Hij is de knapste man die ik ooit heb gezien.

Zijn ogen treffen me als eerste. IJzig blauw, bijna zilver.

Gletsjerachtig. Zó licht dat ze buitenaards lijken in het zachte daglicht dat door het raam valt.

Hij kijkt me aan met een intensiteit die me verlamt. Mijn hele lichaam wordt warm.

Hij staat bij de openslaande deuren die naar het balkon leiden en hij is lang en imposant. Zeker langer dan 1,85. En niet alleen zijn lengte is indrukwekkend, zijn hele uitstraling is dat. Zijn gespierde postuur, brede schouders en dat witte overhemd dat de lijnen van zijn lichaam accentueert... het is het soort lichaam dat je normaal alleen in je fantasieën voor je ziet.

Zijn gezicht is hoekig, scherp gesneden. Een donkere lok valt nonchalant over zijn oog, wat hem alleen maar aantrekkelijker maakt — als dat al mogelijk is.

Woorden als knap, verleidelijk, prachtig... ze doen hem geen recht. En toch zijn het de enige woorden die me te binnen schieten.

De deur tikt zachtjes tegen de muur achter me. Dat geluid haalt me terug naar de realiteit, en shit, besef ik: ik staar. Ik staar naar hem als een of andere freak.

Mooie eerste indruk, Mia. Heel professioneel.

Ik probeer mezelf bij elkaar te rapen, ook al willen mijn hersens nog niet meewerken. Mijn ogen weigeren hem los te laten.

‘Goedemorgen,’ hoor ik mezelf zeggen, maar dan realiseer ik me dat het al middag is. ‘Ik bedoel goedemiddag,’ verbeter

ik mezelf snel en ik knipper even in een poging om helder te kunnen denken.

Er verschijnt iets van een glimlach in zijn ogen. Alsof hij doorheeft hoe zenuwachtig ik ben en hem dat stiekem amuseert.

‘Hallo,’ antwoordt hij met een knikje.

En daar sta ik dan. Geen idee hoe hij heet, want ik heb het niet gevraagd. Dus nu moet ik hem in mijn hoofd gewoon ‘de baas’ blijven noemen.

Ik loop naar binnen. De deur klikt zachtjes achter me dicht.

‘Ik ben Mia Chase. Bedankt dat u tijd voor me heeft gemaakt. Ik zou graag wat meer horen over de vacature voor serveerster hier in ‘The Dark Odyssey.’

Kijk aan. Ik heb mijn stem teruggevonden. Al klink ik alsof ik ieder moment in gebrabbel kan vervallen.

Zijn lippen krullen licht op. Vol, sensueel. Lippen die gemaakt zijn om te zoenen – het soort dat je tenen doet krullen en je adem wegneemt.

Wat is er mis met me? Ik moet nú stoppen met aan zijn lippen te denken.

Waarom glimlacht hij zo?

Oh god. Heb ik iets op mijn gezicht? Zit er iets tussen m’n tanden?

‘Zou je dat willen?’ vraagt hij. Zijn toon klinkt bijna uitdagend.

Ik kijk hem aan, in de war. ‘Wat bedoelt u?’

‘Je zei dat je graag meer wilde weten over de functie.’ Zijn stem is kalm. Zijn ogen blijven op de mijne gericht.

Hij kijkt krachtig. Zelfverzekerd. Dominant. En ik... ik vind het aantrekkelijk. Vél te aantrekkelijk.

‘Ja, eh... ik heb eerder als serveerster bij Red Lobster gewerkt.’
Mijn hemel, dat klinkt zó knullig vergeleken met deze plek.
‘Ik heb dat drieënhalf jaar gedaan en daarna heb ik nog op de campus van Harvard gewerkt, in het studentenrestaurant. In totaal vijf jaar. Ik hou echt van werken met mensen.’

Ik hoor mezelf praten en wil mezelf het liefste de mond snoeren. Wat een onzin klets ik. Hij lijkt het amusant te vinden.

Kalm. Concentreer je, Mia.

Hij duwt zich los van de muur en loopt langzaam naar me toe. Bij het bureau blijft hij staan. Hij bekijkt me openlijk en zijn ogen glijden van mijn gezicht naar mijn borsten.

Niets nieuws. Dat doen mannen altijd, maar bij hem voelt het anders.

Er trekt iets naar mijn onderbuik. Een soort spanning.

Wéét hij dat hij zo naar me kijkt?

Ik voel de neiging om mijn armen voor mijn borst te vouwen, of mijn keel te schrapen om zijn blik weer omhoog te dwingen.

Na wat voelt als een eeuwigheid glijdt zijn blik weer omhoog, tot zijn ogen de mijne ontmoeten.

Zijn blik is geladen. Donkerder dan eerst. Verlangend.

‘Wat weet je van The Dark Odyssey?’ vraagt hij.

Ik ben even stil. Natuurlijk heb ik wat onderzoek gedaan, maar wat zeg je tegen iemand die overduidelijk méér wil horen dan wat je op Google kunt vinden?

Ik weet wat Chloe me heeft verteld. Genoeg om te weten dat dit geen plek is voor mensen die niet tegen een stootje kunnen. En zeker niet voor mensen die zich ongemakkelijk voelen bij openbare uitingen van... seks.

Maar dat ga ik natuurlijk niet zeggen.

‘Het is hier heel stijlvol,’ zeg ik. ‘Het ziet eruit als een plek waar ik met plezier zou werken. Ik ben gewend aan verschillende soorten klanten.’

Zijn blik wordt indringender. ‘Dát is wat je weet van de club... mevrouw Chase?’ De manier waarop hij mijn naam uitspreekt... alsof hij ervan proeft. Dan grinnikt hij. ‘En het feit dat het een seksclub is, is je zeker ontgaan?’

Ik slik. ‘Nee hoor, dat heb ik wel opgemerkt.’

‘En dat stoort je niet?’

‘Nee.’ Een leugen. Glashard. Ik voel mijn wangen rood worden. ‘Helemaal niet.’

Hij loopt langzaam om me heen, alsof hij me beoordeelt. Ik voel zijn ogen op mijn huid, alsof hij me uitkleedt zonder me aan te raken. De spanning tussen ons is tastbaar. Als hij weer voor me staat, kijken we elkaar recht aan.

‘Serveester dus,’ zegt hij. ‘Je werkt van zeven tot middernacht. Vijf dagen per week. Het startsalaris ligt tussen de vijftig en honderdduizend per jaar.’

Ik knipper met mijn ogen. Wát?

Dat kan toch niet kloppen? Chloe zei dat het goed betaalde, maar dit?

Hij ziet mijn reactie en zijn lippen krullen omhoog in een uitdagende grijns.

‘Sorry,’ zeg ik. ‘Ik hoorde het niet helemaal goed, denk ik. Wilt u het herhalen?’

‘Zeven tot middernacht. Startsalaris tussen de vijftig en honderdduizend.’

‘Voor een servéérster?’

‘Bij The Dark Odyssey zijn onze serveersters onderdeel van de beleving. Je wordt gekozen. Je bent een belangrijk element

van de club. En... je zult bepaalde dingen moeten doen die je ‘speciaal’ maken.’

Ik krijg een raar gevoel bij dat woord. Speciaal.

Wat betekent dat precies in een seksclub?

Ik wil rustig blijven. Ik probeer mezelf ervan te overtuigen dat het gewoon over drankjes en tafels bedienen gaat.

‘Wat bedoelt u met speciaal?’ vraag ik. Mijn stem klinkt gelukkig wat steviger.

‘Dat hangt ervan af. Speciaal kan van alles betekenen. En het bepaalt mede wat je verdient.’

‘Niet op basis van ervaring?’

‘Nee. Op basis van perceptie. Wat je uitstraalt. En waarop je gewaardeerd wordt.’ Hij kijkt me aan en zijn blik brandt op mijn huid. ‘Wat vind je daarvan?’

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Hij heeft me zojuist niets en tegelijk álles verteld.

Maar ik ben wanhopig. Ik heb geen keus. Pap heeft me nodig. Beth ook. En ik heb geld nodig.

‘Het klinkt... interessant,’ zeg ik langzaam. ‘Kunt u me vertellen wat de functie verder inhoudt? Ik neem aan dat “speciaal” iets anders betekent dan alleen tafels bedienen?’

Hij glimlacht weer; die gevaarlijk zelfverzekerde glimlach.

‘Mevrouw Chase... mag ik je Mia noemen?’

‘Ja, natuurlijk.’ Ik slik.

‘Mia... vanaf dit punt wordt het anders. Als we doorgaan met het gesprek, als dit serieus wordt, dan veranderen er dingen. Ik wil dat je dat begrijpt.’

De spanning in de kamer loopt op.

‘Ik begrijp het,’ zeg ik zacht.

‘Ben je klaar voor het sollicitatiegesprek?’ vraagt hij dan, zijn stem laag en vol onderhuidse spanning.

‘Ik ben er klaar voor.’ Ik haal diep adem.

Zijn glimlach wordt breder. Koel. Berekenend.

Dan gaat hij op zijn bureau zitten, kijkt me langzaam opnieuw van top tot teen aan en zegt:

‘Mooi. Dan kun je nu je kleren uittrekken.’

Hoofdstuk 3

MIA

Mijn ogen worden groot en er ontsnapt een zucht over mijn lippen. Net als toen hij het over het salaris had, vraag ik me af of ik het wel goed heb gehoord.

‘Wat?’ Het woord komt nauwelijks hoorbaar uit mijn mond.

‘Uitkleden. Doe je kleren voor me uit, Mia.’

Oké... dus ik heb het wel goed gehoord. En nu voelt het alsof ik echt niet lager kan zinken. Mijn kleren uittrekken? *What the fuck?*

‘Waarom zou ik dat doen?’ vraag ik hees, terwijl ik probeer mijn ademhaling onder controle te houden.

‘Beoordelingscriteria,’ zegt hij kalm. ‘Zoals ik al zei: onze serveersters zijn deel van de act van deze club. Zij bepalen de sfeer, de toon. Soms bedienen ze onze gasten naakt. Soms vervullen ze... speciale verzoeken.’

Oh God, Chloe... waar heb je me in hemelsnaam in meegesleept?

Waarom dacht mijn beste vriendin dat ik dit zou kunnen?

Zelfs terwijl ik het me afvraag, weet ik het antwoord al. Ze kent me. Ze weet wat ik heb doorgemaakt. Ik vertel haar alles. Ze weet hoe wanhopig ik ben. Ze weet dat ik dit nodig heb. En ik kan het me niet veroorloven om kieskeurig te zijn.

Maar... is dit echt mijn enige optie?

Ik ben er vrij zeker van dat “speciale verzoeken” betekent dat ik in feite gewoon een escort ben. Is dat wat dit is?

‘Ik...’ Mijn stem hapert, maar ik herpak me. ‘Speciale seksuele verzoeken?’

‘Ja.’

‘Hooft dat... bij de functie?’ vraag ik, al stikt mijn adem.

‘Mogelijk. Mia... bij The Dark Odyssey zul je nooit iets doen waar je je niet prettig bij voelt. Alles wat hier gebeurt, is vrijwillig. Niemand zal je ooit dwingen iets te doen wat je niet wilt. We zijn ruimdenkend en accepteren uiteenlopende voorkeuren en levensstijlen. Maar,’ hij pauzeert even, ‘er is wel een verwachting van wat hier als normaal wordt beschouwd binnen het werk. Wat binnen de rol valt en wat niet.’

Juist. Oké. Maar wat betekent dat in godsnaam precies?

‘En?’ dringt hij aan. Zijn blik snijdt dwars door me heen.

Ik haal diep adem, zet mijn tas neer en probeer mezelf eraan te herinneren waarom ik dit overweeg.

Het geld. Pap. De schulden. Mijn familie heeft hulp nodig. Ik heb hulp nodig.

Na volgende maand is het geld op. We hebben deze maand nauwelijks kunnen betalen. Alles is opgegaan en er komt niets meer binnen. Helemaal niets.

Ik had gedacht dat ik allang een baan zou hebben. Echt. Maar als je geen hulp krijgt — in welke vorm dan ook — kan dat je einde betekenen. Hector Ramirez en zijn bende criminelen zullen niet aarzelen om ons kapot te maken als we hem niet kunnen betalen.

Niet kapot... dóód. Zo ernstig is het. De dood is een mogelijke uitkomst.

Vergeleken daarmee is dit niets.

Mijn kleren uittrekken en doen wat deze man zegt? Dat zou niets moeten zijn.

Die gedachte is het duwtje dat ik nodig heb. Ik trek mijn blazer uit en hoewel het niet koud is, voel ik een rilling van kwetsbaarheid over mijn huid glijden.

Onder mijn blazer draag ik een luchtig zomerjurkje met spaghetti-bandjes. Met de blazer voelde ik me stijlvol. Zonder voel ik me... bijna naakt. En zijn ijzige ogen glijden onmiddellijk naar mijn borsten, alsof ik al naakt ben.

Het is goed. Ik kan dit. Het is gewoon werk. Alleen maar een baan.

Een baan waarvoor de aantrekkelijkste man die ik ooit heb gezien me zojuist vroeg om me uit te kleden.

Sexy betekent niet veilig. Wat voor man vraagt je nou om te strippen tijdens je eerste gesprek?

En de manier waarop hij het zei — alsof het de normaalste zaak van de wereld is — kan nooit normaal zijn. Toch?

Met trillende vingers wend ik mijn blik van hem af. Ik schuif de bandjes van mijn jurk van mijn schouders. Wanneer ik bij de rits aan de zijkant kom, bevriest mijn hand. Ik kan nauwelijks geloven wat ik aan het doen ben.

Ik trek mijn jurk uit.

Een startsalaris van vijftig- tot honderdduizend dollar per jaar, herinner ik mezelf aan dat feit.

Met vijftigduizend zou ik netto al iets meer dan vierduizend per maand verdienen. Dat zou genoeg moeten zijn. Meer dan genoeg.

Hectors “afbetalingsplan” loopt drie jaar. We moeten hem ruim vijftientwintighonderd per maand betalen. Hij is de klootzak die Carter dood wil. Hector is een beruchte drugsbaron met banden met het Cubaanse kartel. Ik wil er niet eens aan denken.

Maar vierduizend zou genoeg zijn. Meer dan genoeg. Daarmee kan ik alles oplossen.

Ik trek de rits omlaag. De jurk glijdt naar beneden en vormt een hoopje rond mijn enkels. Ik sta nu in mijn beha en slipje, plus mijn zwarte schoentjes met het strikje aan de zijkant — die nu verdacht veel lijken op een lingersetje.

Zijn ogen branden op mijn huid als ik weer naar hem opkijk. Hij trekt verwachtingsvol een donkere wenkbrauw op.

‘Alles uit,’ zegt hij. Zijn stem is laag en ruw. Het zou me niet moeten opwinden. Op dit moment zou ik hem moeten haten. Dit zouden we allebei moeten haten.

Als ik deze baan niet zó nodig had... was ik allang weggelopen. Dat weet ik zeker. Hoe knap hij ook is en hoe heftig mijn lijf ook op hem reageert.

Misschien ben ik gek. Misschien ben ik mijn verstand kwijtgeraakt, ergens tussen alle ellende thuis en de wanhoop van vandaag. Dat moet wel. Want dat is de enige verklaring voor het feit dat mijn vingers nu naar het haakje van mijn beha reiken.

Het haakje klikt open en mijn borsten komen vrij. De hitte die me daarnet overspoelde, verbrandt me nu. Ik heb het zo

warm dat ik nauwelijks kan ademen. Ik ontwijk zijn blik, schuif mijn beha van mijn schouders en buig voorover om mijn slipje uit te trekken.

Terwijl die langs mijn benen glijdt, stap ik uit mijn schoenen en zet ik mijn voeten op de koude vloer. De kou tegen mijn zolen koelt me af. Mijn hele lijf koelt af.

Ik kijk terug naar de baas en wat ik nu zie, is honger in zijn ogen. Nog nooit heeft een man me zo aangekeken. Alsof hij me wil verslinden en me tegelijk wil begrijpen.

Het is verwarrend...

Ik wéét dat ik me slechter zou moeten voelen dan ik me nu voel, maar hier sta ik, meegesleurd door het verlangen dat door me heen stroomt. Verlangen dat alleen maar sterker wordt door de manier waarop hij naar me kijkt.

Ik sta naakt voor hem en hij staart me aan alsof hij vooral geïnteresseerd is in wat er in mijn ziel schuilgaat. De blik duurt slechts een paar seconden en dan trekt er duisternis in zijn ogen. Donker, met iets onheilspellends erin.

‘Perfect.’

Ik hap naar adem als hij naar voren stapt en de angst grijpt me bij de keel.

Ik geloof echt dat hij me gaat aanvallen of zoiets als hij op me afkomt en ik stap achteruit tot ik tegen de muur naast de deur sta.

Ik haal scherp adem en voel een schok in mijn keel als hij nóg dichterbij komt—zo dichtbij dat hij op centimeters afstand van mijn lippen staat—en zijn handen aan weerszijden van me plaatst.

De hoeken van zijn mond krullen op in een tevreden glimlach. Zijn nabijheid is te dichtbij.

‘Alsjeblíeft, doe me geen pijn,’ smeeik ik. Ik weet niet wat hij van plan is. Dit voelt al lang niet meer als een sollicitatiegesprek.

‘Pijn doen? Denk je dat ik je pijn ga doen?’ Er klinkt een soort dreiging in zijn stem.

Mijn borstkas gaat op en neer terwijl ik naar adem hap en het enige wat hij doet, is breder glimlachen.

Hij buigt zich nog dichtër naar me toe, naar mijn oor. ‘Beantwoord de vraag, Mia. Denk je dat ik je pijn ga doen?’

Ik houd zijn blik vast en probeer te spreken. ‘Ik weet het niet. Wat ga je met me doen?’

‘Stel die vraag nooit als je het antwoord niet weet, engel.’

Engel... De manier waarop hij dat zegt, doet iets met me en maakt mijn mond droog.

Hij komt weer recht voor me staan en de vonk die door me heen schiet is zo heftig dat ik me tegen de muur moet drukken om overeind te blijven.

‘Zeg me niet dat je dat niet voelde,’ zegt hij.

‘Wat?’ lieg ik. Ik voelde het wel degelijk en ik wou dat het niet zo was, want meestal wil ik in zulke situaties vluchten, maar deze kracht dwingt me te blijven.

‘Die krankzinnige aantrekkingskracht tussen ons die we niet moeten negeren. De krankzinnige aantrekkingskracht die we niet zullen negeren.’

‘Nee?’

‘Hmmmm. Nee. Dat gaan we niet doen.’ Hij komt dichterbij, legt zijn grote, warme handen op het platte oppervlak van mijn buik en laat zijn vingers over de strak gespannen huid glijden.

Het gebaar stelt niets voor. Het zou niets móéten voorstellen, maar ik voel het overal in mijn lijf en het maakt me nat. Hij

beweegt naar mijn lippen en ik denk dat hij me gaat kussen. Maar dat doet hij niet.

Die donkere, roofzuchtige blik keert terug in zijn ogen en hij doet een stap achteruit. Op dat moment besef ik dat die ogen van hem ramen zijn die me een glimp geven van zijn gedachten—maar geen ramen zijn naar zijn ziel.

Als ik naar hem opkijk en die duisternis zie, weet ik niet zeker of hij überhaupt een ziel heeft.

Geen ziel, alleen leegte. Dat is niet goed. Maar hij heeft gelijk: wat ik voel is een aantrekkingskracht die zo sterk is dat het mijn geest en mijn lichaam overneemt. Het drukt mijn ziel naar de achtergrond, naar die plek waar al mijn dromen wonen.

Wat ik voel is verlangen naar deze vreemdeling en het doet me alles vergeten.

‘Eerst nog een opdracht,’ zegt hij met een wilde grinnik, en zijn lage, donkere stem gaat verder: ‘Ik wil dat je voor me danst... Mia.’

‘Danst?’

‘Mooi en langzaam, en laat je handen over je borsten gaan. Dans alsof je wilt dat ik naar je kijk... dans en raak jezelf aan zoals jij wilt dat ik je aanraak.’

Mijn mond is nog nooit zo droog geweest; woestijndroog, alsof ik het stof van de hele Mojavewoestijn heb ingeslikt.

Ik staar hem aan, diep in zijn ogen, en de opwindende glint is zo verleidelijk dat ik vergeet waarom ik hier ben.

Ik vergeet het terwijl ik me op hem concentreer en denk aan zijn instructies om mezelf aan te raken zoals ik wil dat hij me aanraakt. Mijn hart begint sneller te kloppen en mijn bloed jaagt door mijn lichaam met dezelfde honger die ik in zijn blik zie dansen.

Alles duwt me een bepaalde kant op, om te doen wat hij zegt. Ik denk aan de manier waarop ik wil dat hij me aanraakt, de manier waarop ik wil dat hij naar me kijkt.

Ik sluit mijn ogen, beeld het me in, en begin te bewegen op denkbeeldige muziek. Zacht en zwoel... sexy en sensueel.

Terwijl ik zijn hete blik over me voel glijden, doen mijn handen wat hij vraagt. Ze gaan omhoog naar mijn borsten, omvatten ze eerst, strijken eroverheen en bewegen dan weer naar beneden.

‘Open je ogen en kijk me aan, Mia,’ beveelt hij.

De honger in zijn stem reikt ergens diep in mij, dus ik gehoorzaam.

Ik open mijn ogen en zie hoe hij naar me kijkt alsof hij me al aanraakt. De honger in zijn ogen is puur verlangen.

Meer dan lust. Meer dan verlangen. Er zit iets bezittelijks in zijn blik, alsof hij me wil claimen.

Me bezitten en me tot de zijne maken. Het duwt mij dieper het konijnenhol in waarin ik ben gevallen en ik klamp me ergens aan vast.

Ik ben gek geworden. Die ellende thuis heeft mijn hersenen aangetast en ik ben niet langer de Harvard-afgestudeerde meid die ik was. Ik ben niet meer dezelfde Mia Chase, niet de perfectionist die de carrièreladder op wil en de beste versie van zichzelf wil zijn.

Nou ja, ik ben die vrouw nog wel, maar... niet de vrouw die vastzit in een rotsituatie. Ik ben nu de vrouw die deze man ziet en begeert. Ik ben háár, en iets in mij wil haar zijn en wil precies doen wat hij zegt.

Om te ontsnappen...

‘Handen terug naar je tepels. Ga er met je vingers overheen,’ spreekt hij weer in die lage toon, terwijl zijn ogen geen moment van mijn lichaam wijken.

Ik doe het.

Ik gehoorzaam, beweeg mijn handen terug naar mijn tepels en teken trage cirkels rond de punten. Wanneer hij met zijn tong langs zijn lippen strijkt, wil ik dat hij me aanraakt. Of... me proeft.

Zijn ogen zoeken de mijne en ik wéét dat hij weet wat ik denk. Alsof ik betoverd ben, doe ik het nu niet meer omdat hij het zegt. Nee, ik doe het omdat ik het wíl.

Ik doe wat hij zegt omdat een deel van mij dit nodig heeft, al schaam ik me om het toe te geven.

Hij weet het.

Ik zie dat hij het weet, en mijn kutje is zo nat dat ik bang ben dat ik ga lekken. Hij zal het zien en weten hoe opgewonden ik ben.

Belachelijk om dáár bang voor ze zijn, natuurlijk. Hij hoeft niks te zien om het te weten. Hij hoeft alleen maar te kijken, zoals hij nu doet.

‘Rustig aan,’ zegt hij. Hij komt zo dichtbij dat ik zijn adem voel. ‘Langzaam, Mia. Masseer jezelf, en knijp dan in je tepels... langzaam.’

Ik volg zijn woorden en ineens is het te veel. De spanning in mijn kutje zwelt aan. Met elke seconde die voorbijgaat, krult het verlangen in mij op.

Normaal gesproken raak ik mezelf niet aan. Ik heb niet eens een vibrator, in tegenstelling tot Chloe, die een hele vitrine aan formaten en soorten heeft. Maar het verlangen zorgt ervoor dat

ik mijn kutje wil aanraken om mijn lijf de bevrijding te geven van de spanning die zich met elke ademhaling opbouwt.

Mijn tepels worden overgevoelig onder mijn eigen aanraking en ik begin te hijgen. Ik wil mezelf niet voor hem vernederen door mezelf klaar te laten komen. Ik wil het niet, maar ik móét.

Ik ben wanhopig. Zo wanhopig. De grijns die op zijn gezicht verschijnt, vertelt me dat hij dat ook weet. Het hoorde bij het gesprek.

Onderdeel van dit spel, wat het dan ook is.

Ik probeer mijn adem in te houden terwijl de lust in mij omhoogkomt en ik laat één hand van mijn borst glijden, richting mijn kutje. Ik kan niet meer. Tot mijn verbazing houdt hij me tegen: zijn hand klemt zich hard om de mijne.

‘Nee...’ ademt hij, en hij tilt mijn arm boven mijn hoofd. ‘Dat is mijn taak.’

Zijn taak...

Verdomme. Ik moet mijn benen samenknijpen; alleen al de gedachte dat hij me aanraakt is te veel.

‘En...’ hij leunt dichterbij, grijnst breed en tevreden terwijl hij me aankijkt, ‘...je raakt je kutje niet aan tenzij ik het zeg.’

Ik hijg wanneer hij me tegen de muur duwt, mijn hand in de zijne geklemd.

Paniek komt omhoog en rukt me uit mijn wilde, seksuele waas, maar brengt me niet terug naar de realiteit.

Nee, ik kom er niet eens bij in de buurt. Als ik al ergens ben, dan ergens tussen de realiteit en The Dark Odyssey: een alternatieve dimensie waar mensen hun verstand verliezen.

Ik moet daar wel vastzitten, want nu wil ik dat hij me neemt, en als het zijn bedoeling is om me vast te grijpen en me te neuken, denk ik dat ik hem dat misschien nog wel laat doen ook.

Hij grijpt mijn andere hand, me uit mijn gedachten halend, en drukt beide handen met een van de zijne boven mijn hoofd tegen de muur. Verdomme, wat is hij sterk.

Ik open mijn mond om iets te zeggen, maar er komen geen woorden uit mijn mond. Er zijn gewoon geen woorden.

Hij buigt zich naar mijn oor, blijft daar hangen en strijkt met zijn neus langs mijn wang. Mijn adem stukt als hij zijn neus tegen de mijne legt, zodat we neus aan neus staan.

Met zijn vrije hand glijdt hij langs mijn zij naar beneden, naar mijn clitoris. Lichte vingers fladderen over de gevoelige huid; ik haal scherp adem wanneer hij mijn dijen spreidt en een vinger bij me naar binnen duwt. Hij beweegt in en uit me en de zuigende druk, vermengd met mijn natheid, laat mijn wangen gloeien.

Hij wijkt iets terug en glimlacht. ‘Wauw, engel, je bent al zó nat voor me en alles wat ik heb gedaan was met je praten. Dit belooft een veelbelovende zakenrelatie te worden.’

Gelukkig is dat geen vraag. Ik zou niet eens weten hoe ik nog moet praten.

Hij heeft zijn vinger in mijn kutje en voegt er nog een aan toe om me te vingeren.

Ik hijg en kreun wanhopig. Hij versnelt en ik miauw als een krolse kat... een geluid dat niet bij mij past. En wat nog erger is: ik wil méér.

Hij weet het en geeft me meer, voegt een derde vinger toe om me te vullen en beweegt sneller in me, terwijl die glimlach op zijn gezicht alleen maar intenser wordt.

Met mijn handen boven mijn hoofd kronkel ik tegen de muur en tegen hem, mijn rug hol zodat ik me dicht tegen hem aan druk.

Tegen zijn harde lichaam; hij voelt precies zo sterk en gespierd als ik me had voorgesteld. Net wanneer ik denk dat ik niet meer kan, zakt hij omlaag en sluit zijn mond zich om het strakke, harde puntje van mijn rechtertepel. Hij zuigt.

‘Uuuuhhhhhh, aaaaahhhhh...’ jank ik bijna. De schreeuw komt van diep in mij. Hij zuigt harder, draait zijn tong om mijn tepel, alsof hij me wil proeven.

Ik gooi mijn hoofd achterover wanneer hij naar mijn linkerborst gaat en hetzelfde doet.

Dat doet het. Dat breekt me. Ik val over het randje als een orgasme me overspoelt. Ik kom klaar op zijn vingers, terwijl hij aan mijn borsten zuigt. Ik kom hard. Harder dan ooit en ik kom bijna nog een keer wanneer hij mijn tepel loslaat en zijn vingers uit me trekt om mijn glinsterende natheid eraf te likken.

Hij laat mijn handen los en ik zak in elkaar tegen de muur, zo heftig nahijgend dat ik bang ben om flauw te vallen.

Wat me misschien bij bewustzijn houdt, is de fascinatie waarmee ik toekijk hoe hij zijn vingers aflikt alsof hij een zeldzame delicatessie proeft. Alsof hij van mijn smaak geniet.

Ik kom niet op adem en hij geeft me er ook de tijd niet voor. Zijn handen planten zich weer aan weerszijden van me tegen de muur en hij leunt opnieuw dicht tegen me aan.

‘Gefeliciteerd, je hebt net de baan als mijn persoonlijke serveerster gekregen, engel.’ Hij pakt een lok van mijn blonde haar en krult die om zijn duim. ‘Je kunt morgen om zeven uur beginnen. Je startsalaris is honderdduizend.’

Hij komt nog dichterbij en drukt zijn neus tegen de mijne. Zijn hete adem op mijn huid laat me verlangen naar meer.

‘Vraag naar Nick,’ voegt hij eraan toe.

Dan trekt hij zich terug met zijn lippen in een zondige, zelfgenoegzame glimlach. Ik kijk toe hoe hij zijn jas van de kapstok pakt, zijn schouders ophaalt en me achterlaat.

Hij loopt de deur uit en laat me achter in zijn kantoor.

De deur klikt in het slot en de luchtbel waarin ik dreef spat uiteen. Het wat-de-fuck-is-hier-net-gebeurd-moment volgt.

Wat is er net gebeurd?

Oh God... wat nu?

En... honderdduizend dollar om zijn persoonlijke serveerster te zijn?

Wát?

Hoofdstuk 4

NICK

Ik zal de eerste zijn om toe te geven dat ik een klootzak ben. Dat valt niet te ontkennen.

Ik ben ook helemaal niet op zoek naar ontkenning van wat ik voel. Ik zag die engel, besloot dat ik haar wilde en kwam in actie toen ik haar wanhoop voelde. Mia Chase is naar The Dark Odyssey gekomen omdat ze wanhopig iets zocht, namelijk geld. Dat is het altijd. Geld kan je gelukkig maken en de honger ernaar kan je wanhopig maken.

Ik zag hoe wanhopig ze werd toen ik haar vroeg haar kleren uit te trekken. Het stond in die heldergroene ogen geschreven. Wat ik wilde weten, was of ze zou doorzetten. Als ze dat niet deed, waren we meteen klaar. Ik kreeg haar naakte schoonheid te zien en mijn nieuwsgierigheid was gestild.

Toen zag ik dat ze mij net zo graag wilde als ik haar. Ik zag het, handelde ernaar en verdomd, wat heb ik genoten van alles wat er daarna gebeurde.

Wat wel en niet kan, kon me gestolen worden. Er stroomt heet Italiaans maffiabloed door mijn aderen. Ik neem wat ik wil en meestal krijg ik het ook. Goed, ik kan mezelf nog wijsmaken dat ik vreemdgaande vrouwen niet zo best trek, maar niet veel meer dan dat. En vandaag zou ik het heerlijk vinden als een of andere klootzak me dwars zou willen zitten als het om Mia gaat.

Ik sta al een halfuur in het meest afgelegen pakhuis bij de haven te wachten op Gabe. Het is lunchtijd en hoewel het hier meestal druk is, weten de mensen dat ze uit de buurt moeten blijven als wij het voor zaken gebruiken. Dat betekent namelijk dat het er hier heftig aan toe kan gaan. Het is vlak bij het transportbedrijf.

Ik draai me om als ik voetstappen hoor. Gabe komt binnen met het gezelschap waarvan ik hoopte dat ze er bij zouden zijn: onze twee oudere broers. Eerst komt hij binnen, gevolgd door Salvatore en Vincent. Tussen hen in loopt Billy Lopez: een klootzak waarvan we al wisten dat hij een verklikker is. Een rat, een mol, noem het wat je wilt, maar erger dan dat is wat hij gedaan heeft.

Er waren al langer dingen waarvan niemand kon bewijzen dat hij ze gedaan had, omdat iemand bij de politie was omgekocht of omdat anderen zijn zonden hadden weten te verbergen. Die man is niet alleen walgelijk; zijn smaak in vrouwen maakt me ziek. Verkrachting, misbruik, banden met illegale sekshandel — ellende waar ik niets meer van wil horen. Hij heeft er allemaal aan meegedaan. Mensen zoals hij schakel je gewoon uit.

Ik zou het liefst vuur spuwen als hij dichterbij komt. Dit stuk stront is in de onderwereld helaas te waardevol om zomaar te laten verdwijnen. Vincent werpt me een blik toe die me moet waarschuwen. Ik gehoorzaam hem, want ik moet wel. Hij staat net onder pa in rang en is in feite de baas: *capo* van de Giordano-familie. En al weet ik dat hij me steunt, meer dan deze toneelvoorstelling met Billy kan hij niet doen.

Ik durf te wedden dat Billy het bijna in zijn broek deed toen Vincent ineens voor zijn neus stond. Gisteravond hoorden we dat hij misschien iets wist over wie Tommy had laten vermoorden. Vincents aanwezigheid is bedoeld om ervoor te zorgen dat ik geen regels ga breken. Tommy is net zo goed een vriend van de familie als van mij. En Vincent — die regelt dit soort dingen.

‘Jij mag,’ zegt Vincent en hij gaat naast me staan. Salvatore en Gabe sluiten zich aan en we vormen een halve cirkel — de vier overgebleven Giordano-broers. We moeten er wel uit zien als engelen der wrake. God weet wat Billy denkt nu hij daar zo staat te beven.

‘Billy Lopez. We hebben elkaar nog niet eerder ontmoet,’ zeg ik.

Hij kijkt me schichtig aan, maar houdt zijn hoofd trots omhoog. Ik kan zijn aanwezigheid nauwelijks verdragen. Hij weet tenminste dat hij zich moet gedragen, ook al weet hij dat wij hem kunnen laten verdwijnen. Hij heeft niet die stoere nonchalance van de *wannabes*. Hij is een zieke klootzak, maar wel eentje met overlevingsinstinct.

‘U bent Nickoli Giordano,’ zegt hij uiteindelijk. Goed — een teken van respect. Alleen mensen die me écht kennen, noemen me Nick.

‘Praat. Je weet wat we willen horen. Je weet wat ik wil weten.’

Hij kijkt naar de stoffige grond en dan weer omhoog. ‘Voor niks? Moet ik gratis praten?’ daagt hij me uit.

Ik kijk naar Vincent; die zucht en knikt. Meer hoeft ik niet te weten. We kennen elkaar zo goed dat woorden vaak overbodig zijn — vroeger, toen Frankie nog leefde, was dat nog erger. Eén blik was genoeg.

Gabe en Salvatore bewegen bijna tegelijk. Ze schieten naar voren voordat Billy goed en wel adem kan halen. In één vloeiende beweging haalt Salvatore hem onderuit; Billy belandt op de grond met mijn broers boven hem, wapens op scherp. Hij schreeuwt, slaat zijn handen voor zijn gezicht, totaal in paniek, en beseft eindelijk met wie hij te maken heeft.

Ik stap naar voren. Salvatore en Gabe wijken opzij. Billy kruipt achteruit, maar ik plant mijn voet hard tussen zijn benen — precies genoeg om hem te laten voelen dat ik het meen — en richt mijn twee Beretta’s op zijn ogen. Eén voor elk oog.

‘Billy,’ zegt ik rustig, ‘laat me je iets vertellen dat je blijkbaar niet snapt. Als je niets aangeboden krijgt, vraag je er ook niet om. En ik dacht dat ik je niet hoefde uit te leggen dat, als mensen zoals wij iets van je willen, het enige wat je ervoor terugkrijgt je leven is. We schijten op je tradities als dat nodig is om je te breken. Dus praat. Nu.’

Ja, dit ben ik. De echte ik. Hij schrikt zich kapot; ik ben tenslotte gewoon die betrouwbare accountant van de club, degene die de cijfers kloppend maakt.

Salvatore, Gabriel en ik zijn eigenaars van de club, samen met onze neven Christian en Georgiou. Mensen onderschatten ons vaak. Een domme fout.